

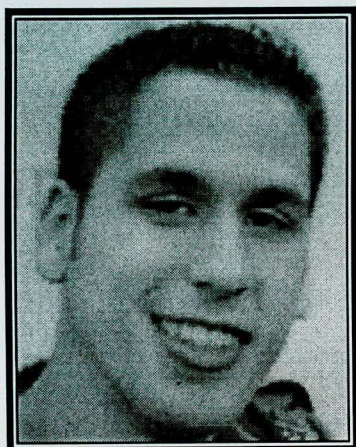

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון חיים ברסקה ז"ל

בן סמדר ורוני

נולד בירושלים

בתאריך י"ב בחשוון תשמ"ו, 27/10/1985

התגורר בירושלים

שרת בחיל התקשוב

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך ה' באייר תשס"ז, 23/4/2007

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 7 קבר: 6

הותיר אחריו הורים, אחות תאומה ושלושה אחים

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בן סמדר ורוני. נולד ביום י"ב בחשוון תשמ"ו (27.10.1985) בבית החולים "הדסה הר הצופים" בירושלים. את לשלומי, תאום לשרית ואח לאלעד ודורון.

בשנות ילדותו, עד גיל שש, גדל בשכונת נחלאות שבמערב העיר. לאחר מכן עברה המשפחה להתגורר בשכונת פסגת זאב שבצפון ירושלים. בשכונה זו החל חיים את לימודיו היסודיים, בבית-הספר המדעי טכנולוגי "ממלכתי א'?", ואת חטיבת הביניים והתיכון סיים בהצטיינות בבית הספר "רנה קסין" שבשכונת רמות אשכול.

חיים גדל והתחנך בבית חם ותומך אשר טיפח בו תכונות אופי וערכים חשובים: טוב לב, אכפתיות, דאגה ורגישות לסובבים אותו - בשילוב מרץ ושמחת חיים אין-סופית, אחריות ונחישות. כל אלה, בשילוב עדינותו ושלוות הנפש שניחן בה, עשוהו אהוב על חבריו, מוריו וכל מכריו. צחוקו המתגלגל שנשמע מכל עבר היה לסימן ההיכר שלו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כבר בשנות ילדותו החלו לנבוט בחיים ולצמוח בו תכונות האהבה לזולת והרצון לעזור לחבריו בלימודים, ובמרוצת הזמן הפך הדבר למפעל חייו. חיים ניצל את כישוריו והישגיו הגבוהים לתועלת הכלל; הוא לימד תלמידים רבים בכל הגילים מתמטיקה ולשון, ואף הכין אותם לבגרות. מורה יוצא דופן היה בסבלנות הרבה שגילה ובשיטות הלימוד שנקט בהן. הוא דאג לתלמידיו, ליטף, חיזק ועודד בשעת הצורך. ומספרת מורתו: "בכיתה י' הפך חיים למורה ללשון כאשר לימד אחדים מבני כיתתו לקראת הבחינות. הוא הגיע איתם להישגים, וכך, בשנה שלאחר מכן, גייסתי אותו ללמד תלמידים שהתגוררו בפסגת זאב. כל העולמות נהנו כך. חיים הפך לפדגוג נערץ, ותלמיד שלמד אצלו זכה לליווי, למעקב ולשיעורי חינוך שהתקבלו באהבה, כך סיפרו לי לא פעם".

דודו, אחד מתלמידיו, כתב לאחר נפילתו של חיים: "חיים ברסקה... אף פעם לא אשכח את החוכמה שלך ואת האהבה שלך. היום אני מי שאני בזכותך, הגעתי לאן שאני היום בזכותך ואפילו לא הספקתי להגיד לך תודה... אתה ברכת לי... לה... לכולנו. חיים, אני אוהב אותך ותמיד אזכור את מה שעשית בשבילי ובשביל כולנו! תודה רבה! חיים, היית מעודד ומייעץ בכל דבר, היום אתה חסר... חיים ברסקה - מורה, חבר... ואח גדול! רצינו להגיד לך תודה רבה!"

חיים, איש רוח מבריק, הצטיין בכל תחום שנגע בו. חיבור שהגיש בעת לימודיו בכיתה י"ב שבו סיכם את תפקידה של הסאטירה במשטר הדמוקרטי, מעיד על רצינותו, על כושר ביטוי מעולה ועל יכולת ניתוח המתבססת על דוגמאות והסקת מסקנות. וכך כתב: "... במה זכינו אנו, חסידי המשטר הדמוקרטי, שאנו נהנים מתכניות הבידור והסאטירה? במה באה לידי ביטוי חשיבותה? האם יש מקרים שבהם יש צורך להגביל את הסאטירה? ... הסאטירה מוגדרת באופן המופשט ביותר כסוג (ז'אנר) ספרותי שבא לבקר תופעות חברתיות שליליות או התנהגות של מנהיגים מתוך כוונה להוכיח את העם על נגעי החברה ומנהיגיה, ולמען השתתת ערכים צודקים יותר ונאורים יותר. ואכן, התפקיד העיקרי של הסאטירה למתוח ביקורת, כמה שיותר, וכמעט על כל דבר שלילי. הסאטירה מתיימרת להגיד את מה שאף אחד לא אומר, מה שנשמע רק בחדרי חדרים, וכנראה לא מסבר את אוזנם של אנשים מסוימים. הסאטירה אומרת הכול, את האמת ורק את האמת, מבלי ללכת סחור-סחור וללא כחל וסרק. מה שאירוני כל כך בסאטירה הוא הצביעות והשחיתות שהיא באה להביע בדרך מאוד קיצונית ומלגלת. הסאטירה פשוט 'זורקת' לנו את האמת בפרצוף. תפקיד נוסף של הסאטירה הנובע מתוך התפקיד

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הקודם הוא להביא למעורבות במה שנעשה במדינה ובמה שמתרחש בחברה. תפקיד זה הוא, לדעתי, אחד התפקידים המהותיים והמכריעים ביותר בחברה הדמוקרטית המודרנית, חברה שבה אין אפשרות לקיים דמוקרטיה ישירה כפי שהתנהלה ביוון העתיקה והדמוקרטיה היא ייצוגית. העם שבחר את מנהיגיו ומעניק להם את סמכותם זכאי לדעת אם סמכות זו יציבה או מעורערת, העם חייב לשמוע על הליקויים במערכת השלטונית ומעבר לכך, לעתים לקבל ביקורת על עצמו ועל תחלואי החברה שבה הוא חי. מתוך כך מתחזק הקשר שבין העם לשלטון, העם פועל למען ערכים נאורים של צדק ושל כבוד לזולת, מביע את דעתו ומציג את שאיפותיו ורצונותיו בפני השלטון, וזה נעזר בהם בשיקולים ורואה אותם נגד עיניו בכל החלטה מהותית שעליו לקבל. ...

באיזו מידה יש להגביל ולצנזר את הסאטירה? אני, באופן אישי, מאמין בכמה שפחות להפעיל צנזורה. ... לדעתי, העובדה שאנו חיים במשטר דמוקרטי, לא רק שמעניקה לנו את הזכות, אלא מטילה עלינו את החובה להגיד את הכול, להציג את מגוון הדעות - אף שלפעמים לא נעים לשמוע אותן. בבואנו לצנזר סאטירה עלינו לבחון את ההתנגשות בין העקרונות כגון 'בדמוקרטיה אין אמת אחת ויחידה', חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת, לבין עקרונות כמו הזכות להגנה על שם טוב, הזכות לפרטיות וכבוד האדם. יש לבדוק איזו מהזכויות נפגעת יותר והאם יהיה נכון לצנזר גם אם הפגיעה בפרט אינה גדולה במיוחד. ...

לסיום, ראינו כי לסאטירה מגוון תפקידים, היא מבקרת אך לעתים מבוקרת בעצמה, היא מבדרת ומשעשעת אך לעתים גובלת בהומור שחור, אך ראוי שהיא תתקיים בחברה דמוקרטית. הדמוקרטיה היא זאת שמאפשרת לנו לבקר את השלטון והחברה ולהגיד את שעל לבנו ללא כל מורא ופחד, ואם אפשר לעשות זאת גם בצורה מצחיקה ומעלת חיוך - מה טוב!"

עם סיום לימודיו התיכוניים המשיך חיים ללימודי מתמטיקה וסטטיסטיקה באוניברסיטה העברית בגבעת רם, במסלול עתודה צבאית. בתום שנת הלימודים האקדמית התגייס לצה"ל וסיים את הטירונות בהצטיינות. הוא סופח לחיל הקשר, שם עבר הכשרה לתפקיד שביצע במסירות ובהצטיינות וזכה להערכה ולהוקרה מצד מפקדיו.

חיים היה גאוות המשפחה - המצומצמת והמורחבת כאחת. "חיים זה לב רחב ואוהב, זה דאגה לפרטים הקטנים ביותר ונתינה אין-סופית ללא

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

תמורה", מספרים הוריו. השאיפה להתמקצעות והחתירה למצוינות היו אבני יסוד באישיותו, והתכניות לעתיד - גדולות ונצורות. לאחר השירות הצבאי תכנן להמשיך וללמוד רפואה, תחום המאפיין את הרצון להעניק מרפא, לעזור ולהושיט יד תומכת. אך חיים לא הספיק להגשים את כל תכניותיו.

ביום ה' באייר תשס"ז (23.4.2007) נפל סמל-ראשון חיים ברסקה בעת מילוי תפקידו והוא בן עשרים ואחת. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי שבהר הרצל בירושלים. הותיר הורים, אחות תאומה ושלושה אחים.

כתבה שרית, אחותו התאומה: "חיים! אחי היקר - הנסיך - החצי השני שלי - אחי התאום. מעולם לא נפרדנו. תמיד זה לצד זה היינו, אנחנו יחד מיום היוולדנו. יצאנו ביחד לאוויר העולם ומאז צעדנו יחד יד ביד בכל דרך ומסלול שבו עברנו ובכל שלב ושלב. תמיד עזרת לי בכל מה שאפשר, תמכת בי והענקת לי את כל האהבה שאפשר להעניק. תמיד ידעתי שזכיתי, שקיבלתי מתנה מאלוהים שהביא לי אותך, אבל עכשיו, אחרי עשרים ואחת שנים, הכול השתנה. אי אפשר לדעת למה אלוהים לקח דווקא אותך, הפרח - הנסיך של המשפחה. אני לא אשכח את כל הרגעים היפים והכיפיים שתמיד עברנו ביחד מהילדות ועד רגע זה. אני מאמינה בך ומקווה שתשמור עלינו מלמעלה ושלא נראה עוד כאב וצער, תשמור על כל עם ישראל ושלא נראה יותר מלחמות בעולם. אני תמיד לצדך, אנחנו לא יכולים להיפרד ובעצם אף פעם לא ניפרד כי אנחנו זה נשמה אחת שמשלימה אחד את השני. תודה לך על הכול - על כל האושר, השמחה והעזרה שהענקת לכל המשפחה. ואל תשכח כמו שתמיד אמרת: אתה עמוד התווך של המשפחה ואתה תמיד תהיה! תנוח על משכבך בשלום".

דברי המשפחה המורחבת במלאות שלושים יום לנפילתו: "המומים וכואבים אנו מגודל האסון שנחת עלינו לפתע פתאום. אין מילים לתאר את הצער והיגון בו אנו שרויים מיום הסתלקותך. ... אנו ניצבים חסרי ישע לפני רצונו של בורא עולם אשר גזר עלינו את מותך. הכול עוד נראה כל כך מעורפל, לא ברור, ובעיקר לא אמיתי. הזמן חולף מהר וכבר עברו שלושים ימים, ומצד שני הזמן נעצר בשל היותך כל כך חסר. ... אומרים כי הקב"ה לוקח את המושלמים שסיימו את תיקונם בעולם, וכנראה שאתה זכית להשלים את תיקונך בכ"א שנותיך - דבר המעיד על גדולתך. תפילתנו שתשמור עלינו משמים ושתיתן לנו את הכוח לחיות את העבר,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לנשום את ההווה ולקוות לעתיד, ולדעת שאתה עמנו תמיד. חסרונך ילווה אותנו תמיד אך יחד עם זאת נוסיף ללכת בדרך השמחה שבה הלכת על מנת לתמוך במשפחתך ולהמשיך את דרכך".

דברי מפקדו של חיים, סגן-אלוף עמיר: "זמן קצר אחרי הגיעו לגדוד והצבתו בפלוגה, לפני כשנתיים וחצי, בלט חיים כחייל יוצא דופן ואדם מסוג מיוחד. הוא גילה יכולת מנהיגות, רמה אישית גבוהה, משמעת עצמית ומוטיבציה. לא היה זה מוגזם לומר כי חיים היווה את עמוד התווך של הצוות, עובדה שהקלה עלינו, מפקדיו, למנותו כמפקד הצוות. בתפקידו זה, סחף אחריו את חבריו לצוות בבטחה ובשלווה, תוך גילוי רגישות לצורכי פקודיו. חיים ניהל את סדר יומו בקפדנות, ברצינות ובמסירות מתוך ירידה לפרטים ומתן דוגמה אישית. החינוך אשר ליווה אותו בכל שגרת יומו העיד על אהבתו לתפקיד, אשר באה לידי ביטוי באופן שהקפיד על קלה כחמורה בביצוע משימותיו.

כמדריך וכחונך, ניכר חיים באופן שבו קלט וטיפח חיילים חדשים שהגיעו לצוות והיו זקוקים להכוונה ולסיוע. חיים תרם לסובבים אותו מניסיונו וממקצועיותו, כפי שרק הוא ידע.

חיים היה אדם מיוחד, מקצוען, בעל חינוך כובש, אדם המצוי בפרטים הקטנים, דעתן, אך מעל הכול - אהוד על מפקדיו ועל חבריו. לבנו מלא גון וכאב עם לכתו מעמנו בטרם עת".

הספידה את חיים ויולט גז, מנהלת בית הספר התיכון "רנה קסין": "... חיים, תלמיד מצטיין, שחלם ללמוד רפואה, עזר לכולם בלימודים, לחבריו לכיתה ולשכבה, בלשון ובמתמטיקה תמך ועזר לכולם. ... חיים הקפיד לכבד את כולם. אהב את השפה העברית ודאג שכולם ידברו בשפה תקנית, זאת עשה בנימוס ובעדינות, בלי לפגוע".

כתבה דינה פנחסי, מרכזת שכבה ומחנכת: "... אני רואה את חיים בכיתה י' והוא נער חברותי, מלא שמחת חיים ושובבות נעורים. חיים אהב לשיר. בהפסקות שבין השיעורים אני עוד יכולה לראות את חיים מוקף בחברים ולשמוע את קולו המתרונן. כעבור שנים ספורות, בכיתה י"ב, שימשתי כמחנכת של חיים, והוא כבר עלם. תלמיד שאי אפשר לשכוח. חכם ומבריק. הזמן, כידוע, מטשטש ומשכיח, אבל את פניו של חיים אי אפשר לשכוח, בטח לא את מבטו העמוק, החכם והרגיש.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

חיים, סמכתי עליך ושמחתי במעשיך. בחרדת קודש התנדבת להנציח את חבריך ואת מוריך. באצבעותיך, בקצה עטך, אגמת את זיכרון השנים שחלפו לבל יאבדו ולא יישכחו. והנה גם הדי כישרונותיך, אהבת האדם שבך, ההומור והרגישות שבהם שרטטת את דמויות וחבריך ומוריך - כולם עוד חתומים בספר המחזור שערכת במסירות ובחריצות אין קץ. כמה גדולה האבדה! בדמי ימך, בעיצומם של ימי בחרותך נקטפת מאתנו. חיים, על זכרך המתוק ניגרות דמעות עצב מר".

כתבה טובה זבידה, אף היא מורה בבית הספר: "חיים, תלמיד אהוב ... דמותו נראית בעיניי בדיעבד כדמות מן הנצח, מן אלמותית כזו. משהו מהאופטימום הבלתי נתפס, ודווקא בהיעלמו חזר והיה לארצי לחלוטין. חיוך תדיר היה משוח על פניו, ודומה שהכול עבר בקלילות וברפרוף - כך לימודיו, וכך פעילויותיו החברתיות בעודו מארגן עבור הכיתה את כל הנדרש, אך מבט לתוך עיניו גילה עומקים אחרים, שמאחוריהן ניצבה לה רצינות ללא סוף. ... חיים משך את הכיתה למחזות נעימים ביותר. ... כמעט בסופו של כל שיעור פצחה הכיתה בשירה, כאשר חיים ניצח על המקהלה. ... אין לי ספק שהחיים הפסידו את חיים. יהי זכרו ברוך".

במלאות שנה לנפילתו, כתבו בני המשפחה: "... חלפה לה שנה והכאב רק הולך וגדל ואתה חסר לכולם. הותרת חלל גדול, ריק ואפל, ורגעים רבים של סבל וכאב. קשה לחיות בלעדיך, הלב מסרב לתפוס את גודל האבדה הפתאומית והמכאיבה. חיים, להסתכל בחיוך שלך מבעד לתמונות, והלב כואב כל כך, והעיניים מתמלאות בדמעות, הזולגות בכל רגע אפשרי. חיים, תן לנו את הכוח לצעוד קדימה, להרים את העיניים לבורא עולם, לנצל כל דקה ולגלות את האמת. לנצח נזכור ונחייה אותך - אימא, אבא, שלומי, שרית, אלעד ודורון".

זזייים ברסנקה ז"ל

מופת בכל דרכו ופועלו

ישר דרך, רחב לב, אדם אהב ואהוב.

נולד ב - י"ב בחשוון תשמ"ו - 27.10.1985

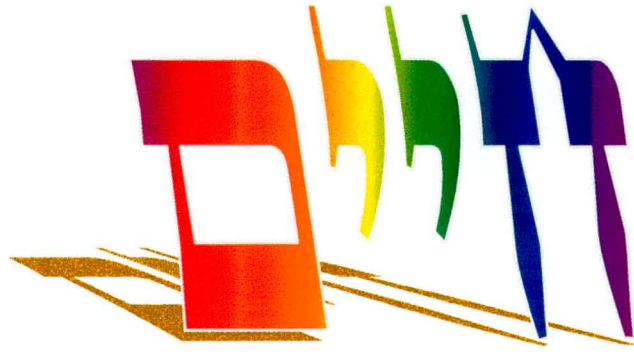
ונלקח לבורא עולם

ב - ה' באייר תשס"ז - 23.4.2007

ת. ז. צ. ב. ה.

העיניים הרכות הקול המבטיח,

העמידה היציבה והדרוכה,

המבט אל החזון

הצחוק המתגלגל והמעודד,

והמילים " יהיה טוב ... "

סמ"ר חיים ברסקה ז"ל

בן סמדר ורונן ברסקה אח לשלומי תאום לשרית ואח לאלעד ודורון.
 נולד ב—ב' בחשוון תשמ"ו 27.10.1985 בהדסה הר הצופים בירושלים.
 בשנות ילדותו עד גיל שש גדל בשכונת נחלאות בירושלים ברח' מצפה.
 בגיל שש עברה המשפחה לצפון העיר לשכונת פסגת זאב מרכז.
 חיים למד בבית הספר היסודי "מדעי טכנולוגי ממלכתי א'" את חטיבת הביניים
 ולימודי התיכון סיים בבית הספר "רנה קסין" ברמת אשכול בהצטיינות.
 מיד לאחר תום לימודיו למד שנה באוניברסיטה העברית בגבעת רם מתמטיקה
 וסטטיסטיקה במסלול עתודה צבאית.
 בסיום השנה הראשונה התגייס לצה"ל וסיים את הטירונות בהצטיינות והועבר
 לחייל קשר שם עבר הכשרה לתפקיד אותו ביצע במסירות והצטיינות שם מצא
 את מותו ב- ה' באייר תשס"ז 23.4.07 בן 21 במותו כאשר לא הספיק להגשים את
 כל תוכניותיו.
 חיים בחור מצטיין איש רוח מבריק סיים את לימודיו בהצטיינות ובכל תחום בו
 נגע הצטיין. כל מכריו מתארים אותו עדין ושליט עם שמחה כל כך גדולה שהייתה
 בליבו וצחוקו המתגלגל נשמע בכל מקום. חיים זה משהוא שהלב מסרב להאמין
 שהוא כבר לא איתנו, זה געגועים עזים ואהבה גדולה. בכל מקום הקפיד לשלב
 תמיד פרגון, חום ואהבה, כל מפקדיו הוקירו והעריכו אותו מאוד.
 חיים זה גאוות המשפחה של אבא אמא אחותו התאומה אחיו סבתא והמשפחה
 המורחבת.
 חיים זה לב רחב ואוהב זה דאגה לפרט ונתינה אינסופית למען הכלל, הייתה בו
 מקצועיות, ירידה לפרטים וחתימה למצוינות.
 חיים גדל והתחנך בבית חם ותומך אשר טיפח בו תכונות אופי וערכים חשובים:
 טוב לב, אכפתיות, דאגה ורגישות לסובבים אותו בשלוב של מרץ ושמחה אחריות
 ונחישות אשר עשוהו אהוב על חבריו ומוריו.
 כבר בשנות ילדותו החלו לנבוט ולצמוח בו תכונות העזרה לחבריו בלימודים
 במרוצת הזמן דבר זה הפך למפעל חייו. חיים לימד תלמידים רבים בכל הגילאים
 במתמטיקה ולשון והכין אותם לבגרויות.
 חיים היה מורה יוצא דופן בסבלנות הרבה שהייתה לו ובשיטות הלימוד שלו. הוא
 דאג להם ליטף, חיזק ועודד בשעת הצורך.
 אחד מהתלמידים שלו דודו כתב לאחר מותו.

"חיים ברסקה...אף פעם אני לא אשכח את החוכמה שלך,
 את מה שלימדת אותי, את הצחוק שלך, את הרצינות שלך,
 והאהבה שלך,
 היום אני מי שאני בזכותך, הגעתי לאן שאני היום בזכותך
 ואפילו לא הספקתי להגיד לך תודה...
 אתה ברכת לי...לה...לכולנו...
 חיים אני אוהב אותך ותמיד אזכור את מה שעשית בשבילי
 ובשביל כולנו!
 תודה רבה!
 חיים היית מעודד ומייעץ בכל דבר... היום אתה חסר...
 חיים ברסקה – מורה, חבר... ואח גדול! רצינו להגיד לך
 תודה
 י ה י ז י כ ר ו ב ר ו ך . . .

חיים ! אחי היקר – הנסיך – החצי השני שלי – אחי התאום

מעולם לא נפרדנו, תמיד זה לצד זה היינו אנחנו יחד מיום היוולדנו יצאנו ביחד לאוויר העולם ומאז צעדנו יחד יד ביד בכל דרך ומסלול בו עברנו בכל שלב ושלב. תמיד עזרת לי בכל מה שאפשר, תמכת בי והענקת לי כל אהבה שאפשר להעניק, תמיד ידעתי שזכיתי שקיבלתי מתנה מאלוהים שהביא לי אותך, אבל עכשיו אחרי 21 שנים הכל השתנה אי אפשר לדעת למה אלוהים לקח דווקא אותך, הפרח – הנסיך של המשפחה. אני לא אשכח את כל הרגעים היפים והכפיים שתמיד עברנו יחד מהילדות ועד רגע זה. אני מאמינה בך ומקווה שתשמור עלינו מלמעלה ושלא נראה עוד כאב וצער ותשמור על כל עם ישראל ושלא נראה יותר מלחמות בעולם

אני תמיד לצידך.

אנחנו לא יכולים להיפרד ובעצם אף פעם לא נפרד כי אנחנו זה נשמה אחת שמשלימה אחד את השני.

תודה לך על הכל – על כל האושר והשמחה והעזרה שהענקת לכל המשפחה ואל תשכח כמו שתמיד אמרת:

אתה עמוד הטווח של המשפחה ואתה ואתה תמיד תהייה!
תנוח על משכבך בשלום נסיך יקר.

